

Arrest

**nr. 121 801 van 28 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 december 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 augustus 2013.

1.3. Op 27 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 september 2013 aangetekend verzonden.

A. Feitenrelaas

U, H.H. (...), bent een vijftientigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Arghandi gelegen in het district Paghman, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. U bent verloofd met W. (...) die inwoont bij haar ouders in uw geboortedorp. U heeft één zus en drie broers. In het verleden volgde u bij een door Europa gesteunde Belgische ngo een opleiding om het koetswerk van auto's te verven. U werd vervolgens geplaatst bij een leermeester wiens zaak u overnam toen hij zich verder toelegde in het verkopen van auto's. U nam ook zijn cliënteel over waaronder Abdul Rasul Sayyaf, een bekende mujahedeem-commandant en invloedrijk parlementslid.

Uw problemen begonnen toen u op weg naar huis aangesproken werd door een man. Hij zei u dat hij afkomstig was van de dorpen in de regio en dat hij een persoon zou brengen die u moest tewerkstellen als trainee. U liet te kennen dat u reeds drie trainees in dienst had en dat het werk niet voldoende was om nog een trainee te werk te stellen. Hij wou u de trainee gratis aanbieden en zei dat hij opnieuw contact zou opnemen. Twee à drie dagen later kwam u diezelfde persoon tegen op een bromfiets. Hij zei u dat hij die persoon naar uw shop zou brengen waarop u opnieuw antwoordde dat u geen trainee nodig had. De persoon zei u dat hij u opnieuw zou contacteren. Toen hij wegreed zag u dat er een gemaskerde en gewapende man achteraan op de motorfiets zat. U maakte zich hier geen zorgen over omdat er in uw regio veel commandanten zijn die gewapende manschappen hebben. Enkele dagen later zag u ze opnieuw. Ze vroegen u wat u dacht van hun voorstel om u een trainee te bezorgen. Ze voegden eraan toe dat ze die trainee nodig hadden en dat u met hen moest samenwerken. Toen u vroeg op welke manier u moest samenwerken, antwoordden ze dat ze wisten dat u trainees opleidt via een organisatie en dat u de voertuigen verft van commandant Sayyaf. U moest hun 'materiaal' meesmokkelen met uw verfmateriaal en de persoon die zij aan u gingen voorstellen bij commandant Sayyaf binnenloodsen. U ging beloond worden door Allah. U zei dat u dit niet kon doen. Zij zeiden dat dit wel binnen uw mogelijkheden lag. De vierde keer dat ze u benaderden vroegen ze of het goed was als ze hun trainee zouden brengen. U zei dat u niet zoveel mensen kon doden. De persoon was er van overtuigd dat u dit wel kon en deelde u mee dat ze die trainee zo vlug mogelijk bij u wilden plaatsen zodat hij zo vlug mogelijk in het huis van commandant Sayyaf kon geloodst worden. Toen u terug naar huis ging, bediscussieerde u de gebeurtenissen met uw vader. Nadat uw oom ook in de discussie werd betrokken, stelde u voor om commandant Sayyaf op de hoogte te brengen van het complot. Uw oom sprak zich hiertegen uit omdat u geen informatie had over de mensen die u hadden benaderd. Sayyaf zijn mannen zouden op onderzoek uitgaan en op die manier de taliban verwittigen dat u hen had verklikt. Dan zou u moeten vrezen voor zowel de taliban als commandant Sayyaf. Twee à drie dagen later, u had reeds uw routine om naar huis te komen veranderd, werd u benaderd door drie mannen op een motorfiets. Ze vroegen u wanneer ze hun trainee konden brengen. U zei dat u het niet kon doen en dat u zelfs uw job wou stoppen. De mannen wilden echter dat u uw werk verderzette en met hen samenwerkte. U weigerde opnieuw. U argumenteerde dat u de enige broodwinner was voor uw familie en dat u geen onschuldige mensen kon vermoorden. Ditmaal bedreigden de mannen u. Ze gingen u de persoon brengen en indien u niet accepteerde, zou u beschouwd worden als een vijand. Toen u terug naar huis ging, besprak u dit voorval met uw vader en oom. Uw oom raadde u aan om te vluchten.

U ontvluchtte Afghanistan op 10 oktober 2011 en kwam aan in België op 8 december 2011 waar u de volgende dag op 9 december 2011 asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een rijbewijs, een dreigbrief en twee certificaten van uw opleiding bij een Belgische organisatie voor.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo***

weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de versie van het asielrelaas dat u opgeeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op fundamentele verschil met de versie die u geeft tijdens het gehoor op het CGVS. De twee versies verschillen in dergelijk, grote mate dat het de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan op ernstige wijze ondermijnt. Zo verklaart u tijdens het gehoor bij de DVZ dat u één keer door de taliban werd tegengehouden, u hierdoor schrik kreeg, u enkele dagen thuisbleef, daarna een tweede keer werd tegengehouden waarop u Afghanistan ontvluchtte (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). In uw versie tijdens het gehoor op het CGVS klinkt het echter dat u tot vijf keer toe benaderd werd door de taliban en dat u pas stopte met werken na de vijfde toenadering van de taliban (CGVS p. 8, 9 en 12). **In de eerste versie wordt u dus twee keer benaderd door de taliban en krijgt u na de eerste keer zo'n schrik dat u enkele dagen thuisblijft (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) terwijl u in de tweede versie tot vijf keer toe benaderd wordt door de taliban en u pas helemaal op het einde, dus vlak voor uw vlucht, thuisblijft van uw werk uit schrik. Bovendien weet u tijdens de eerste versie bij de DVZ al na één ontmoeting dat u te maken heeft met de taliban en weet u ook meteen dat ze willen dat u met hen samenwerkt om een aanslag op commandant Sayyaf te plegen (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) terwijl bij uw versie op het CGVS u pas na drie ontmoetingen weet met wie u te maken heeft en wat ze precies van u willen (CGVS p. 13). Het is ook opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaart dat u na de eerste benadering van de taliban zo'n schrik pakt dat u enkele dagen thuisblijft van het werk terwijl u bij uw versie op het CGVS pas na vijf ontmoetingen, waarvan u er reeds drie op de hoogte was met wie u te maken had en wat ze van u wilden, thuisblijft (CGVS p. 9).** Door bovenstaande argumenten kunnen we tot de conclusie komen dat deze twee versies zodanig verschillend zijn op vlak van kwantiteit van toenaderingspogingen en op vlak van de intensiteit van uw vrees dat het weinig aannemelijk overkomt dat u dit echt zou hebben meegemaakt. **Uw excuus dat ze u bij de DVZ zeiden kort uit te leggen wat uw problemen in Afghanistan waren (CGVS p. 17), verklaart natuurlijk niet waarom uw versie bij de DVZ inhoudelijk verschilt van uw versie op het CGVS. Verder herhaalde u nogmaals dat u bij de DVZ had verklaard dat u twee maal een waarschuwing kreeg waarna u drie dagen thuisbleef en daarna het dorp verliet (CGVS p. 17). Dit is geen verklaring voor uw tegenstrijdige beweringen aangezien u de tegenstrijdigheid tussen de twee versies gewoon bevestigt.**

Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom de taliban u inzicht verschaffen in hun plan om een aanslag te plegen op commandant Sayyaf zonder dat u reeds bereidheid had getoond om met hen samen te werken. **U had de taliban reeds twee keer geweigerd waarop ze u een derde keer benaderden en ze meteen hun hele plan uit de doeken deden waarbij u hun materiaal en hun mannetje, die u zou moeten tewerkstellen als trainee, moest binnenloodsen bij commandant Sayyaf (CGVS p. 8).** Alsof het u op de hoogte brengen van het finale doel van de 'trainee', namelijk een aanslag op Sayyaf, u plotseling wel zou kunnen overtuigen om met hen samen te werken. **Daarenboven worden dergelijke aanslagen doorgaans gepland en georganiseerd in beperkte kring om zo te vermijden dat de autoriteiten lucht krijgen van de op stapel staande aanslag.** Het is dan ook ondenkbaar dat ze een buitenstaander zoals u op de hoogte zouden brengen van de aanslag, te meer u op geen enkel moment te kennen had gegeven dat u bereid zou zijn aan dergelijke dingen mee te werken. **Nadat ze u op de hoogte hadden gebracht van hun plan, had u immers alle tijd en ruimte om zowel de autoriteiten als Sayyaf zelf op de hoogte te brengen van de taliban hun plannen. U kende één van hen hun gezicht (CGVS p. 11), wist waar ze vandaan kwamen (CGVS p. 8) en kon een naam plakken op de leider van de organisatie die u benaderde (CGVS p. 3, 8 en 14).** Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban dergelijke risico's zouden nemen door u, als buitenstaander die weigerachtig stond ten aanzien van hun voorstel, op de hoogte te brengen van hun plannen.

Daarnaast kan men zich de vraag stellen waarom de taliban u tot vijf keer toe zou benaderen met dezelfde vraag zonder dat er ook maar enig schot in de zaak komt. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u tot twee keer toe laat weigeren, u dan op de hoogte brengt van wie ze zijn en wat ze willen, en u dan nog eens drie keer laat weigeren alvorens ze overgaan tot bedreigingen. **Het CGVS moet hier het intentieproces van de taliban niet maken maar stelt zich toch vragen bij de apathische houding van de taliban die telkens uw weigering aanhoren maar blijkbaar geen stappen ondernemen om u zover te krijgen samen te werken.** Dit is opmerkelijk omdat er blijkbaar wel haast zat achter het plaatsen van hun mannetje in uw shop als trainee (CGVS p. 8). **Tijdens het vierde contact met de taliban deelden ze u immers mee zo vlug mogelijk hun mannetje bij u te**

plaatsen (CGVS p. 8). Deze haast staat in schril contrast met hun apathische houding volgend op uw voortdurende weigeringen.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over de dreigbrief die uw familie zou ontvangen hebben na uw vertrek uit Afghanistan weinig aannemelijk. **Uit uw verklaringen blijkt dat u na het eerste gehoor op de DVZ, waar u werd gevraagd om originele documenten mee te brengen naar uw volgende gehoor op het CGVS, naar huis belde en dat uw familie u op dat moment op de hoogte bracht dat er na uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief was toegekomen (CGVS p. 2).** Als u gevraagd wordt wanneer deze brief werd gestuurd, antwoordt u dat u denkt dat het tien dagen na uw vertrek was (CGVS p. 2). De datum op de dreigbrief zelf (19 oktober 2011) bevestigt uw verklaring (CGVS p. 2 en 3). Uw gehoor op de DVZ waar u gevraagd werd om voor originele documenten te zorgen bij uw gehoor op het CGVS vond echter plaats op 27 februari 2012 (zie administratief dossier). Als u pas na dit gehoor belde naar uw familie met betrekking tot de originele documenten (CGVS p. 2 en 3) wil dit zeggen dat uw familie meer dan vier maanden de dreigbrief zou verzwegen hebben. Dit is opmerkelijk aangezien u op zijn minst twee keer contact heeft gehad met uw familie. **Eén keer in Griekenland (CGVS p. 10) en één keer toen u de documenten werden gefaxt die u voorlegde tijdens uw eerste gehoor bij de DVZ (CGVS p. 2).** **Waarom heeft uw familie toen niet vermeld dat er een dreigbrief was toegekomen? Het had voor u de bevestiging kunnen zijn dat u de juiste beslissing had genomen door te vluchten.** Het is dan ook weinig geloofwaardig dat als uw familie de dreigbrief reeds ontvangen had een tiental dagen na u vertrek uit Afghanistan ze dit, ondanks het contact dat u tussendoor had met uw familie, meer dan vier maanden later terloops vermelden wanneer u hen vraagt om alle originele documenten door te sturen.

Verder kent u een verkeerde inhoud toe aan de dreigbrief die nochtans voor u bedoeld was (CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt wat er in de brief staat, antwoordt u dat u het niet weet omdat u niet kan lezen (CGVS p. 3). U heeft ook geen hulp gevraagd aan landgenoten hier in België omdat u de brief aan niemand kon tonen (CGVS p. 3). Gepolst naar het feit of uw familie, die toch al meer dan vier maanden in het bezit van de brief was, niet heeft gezegd wat er in de brief stond, antwoordt u dat ze u zeiden dat de taliban u vroegen om terug naar huis te keren en alsnog samen te werken met hen (CGVS p. 3). **De vertaling van de brief leert ons echter dat de taliban helemaal niet naar uw terugkeer zitten te hengelen maar u enkel waarschuwen dat u als hun vijand wordt beschouwd en de gevolgen naargelang zal moeten dragen (CGVS p. 3).** Het feit dat u de inhoud van een dreigbrief aan u gericht niet kent, ondanks alle mogelijkheden tot uw beschikking om de inhoud van de brief te kennen, getuigt allesbehalve van een betrokkenheid die men kan verwachten van iemand die asiel aanvraagt. Nochtans mag men van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak verwachten, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het feit dat u nog nooit gehoord heeft van Qari Said Nasser, één van de twee mannen die uw dreigbrief ondertekende, ondersteunt deze vaststelling.

De vaststelling dat de versie van uw asielrelaas bij de DVZ op fundamentele wijze verschilt met uw versie op het CGVS en dat de taliban u op de hoogte brengen van hun plan zonder dat ze zekerheid hebben over uw medewerking, samen met de apathische houding van de taliban en uw gebrek aan kennis over de inhoud van de dreigbrief die nochtans voor u bedoeld was, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Bijgevolg kan de status van vluchteling of van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 § 2 b u niet worden toegekend. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. De taskara en het rijbewijs tonen uw identiteit aan dewelke niet betwist wordt. De opleidingscertificaten tonen aan dat u een door Europa gesteunde beroepsopleiding volgde in Afghanistan, niets meer niets minder. Wat de dreigbrief betreft kon u eerder in de beslissing al lezen waarom de bewijswaarde ervan tenietgedaan werd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Paghman te worden beoordeeld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013).

In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 oktober 2013 aan *“gezien de nood aan uniformiteit van de rechtspraak (artikel 39/12 Vreemdelingenwet) en teneinde de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens na te leven, is het noodzakelijk dat huidige zaak wordt onderzocht in Verenigde kamers door de Algemene Vergadering van Uw Raad”*.

Het is niet aan verzoeker om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

2.2. Ter terechtzitting van 21 februari 2014 vraagt de raadsman van verzoeker de zaak uit te stellen daar hij in de onmogelijkheid was om, gelet op de korte tijdspanne tussen de ontvangst van de aanvullende nota van de verwerende partij en de terechtzitting, voormelde informatie in te zien en er op te antwoorden.

De Raad wijst er op dat de verwerende partij per brief van 14 februari 2014 de Raad een aanvullende nota bezorgt en hierbij volgende documenten voegt als bijlage: de COI (country of origin information) Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 20 november 2013 en COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie: Afghanistan – Beschrijving van het conflict”* van 20 november 2013. De aanvullende nota heeft aan dat de bijgevoegde documenten een actualisatie betreffen van de Subject Related Briefing *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict”* van 22 maart 2013 en van de Subject Related Briefing *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse”* van 21 maart 2013.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze informatie aan verzoekers raadsman per faxbericht werd verstuurd op 17 februari 2014 om 10.45 uur en 11.01 uur. Verzoeker heeft minstens 3 volledige werkdagen de tijd gehad om de informatie, die een actualisatie betreft van de informatie aanwezig in het administratief dossier van de beschrijving van het conflict in Afghanistan alsook een actualisatie van de regionale analyse van de veiligheidssituatie bevat, waarbij de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul 3 pagina's betreft, in te zien. Verzoeker toont geen situatie van overmacht aan die hem zou verhinderd hebben om deze informatie in te zien. Het verzoek tot uitstel wordt bijgevolg niet ingewilligd.

2.3. De aanvullende nota van de verwerende partij van 14 februari 2014 werd neergelegd conform artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voornoemd artikel bepaalt het volgende:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”.

Zoals gesteld onder punt 2.2. bevat de aanvullende nota toegevoegde documenten, waarover wordt gesteld dat deze documenten een actualisatie betreffen van de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Verzoeker beperkt zich tot de vraagstelling of deze aanvullende nota volgens ‘de regels’ werd neergelegd en waarom dit stuk belangrijk is, doch geeft niet aan op welke wijze de nota met de bijgevoegde documenten niet zou beantwoorden aan de vereisten van ‘een aanvullende nota nieuwe elementen’ overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) alsook het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

3.1.1. In een onderdeel, ‘het behoren van verzoeker tot een specifieke sociale groep – risicoprofiel’, stelt verzoeker dat de UNHCR Guidelines verschillende risico-categorieën aanduiden die internationale bescherming nodig hebben, waarna hij enkele zinnen betreffende ‘*men and boys of fighting age*’ citeert en meent dat hij aantoont dat hij behoort tot deze specifieke sociale groep, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij deze nieuwe Guidelines niet toepast met betrekking tot zijn aanvraag, dat de Guidelines in de bestreden beslissing enkel in negatieve zin worden gebruikt in het onderdeel subsidiaire bescherming en dat hij wel degelijk risico’s op vervolging loopt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, dat de beslissing een manifeste appreciatiefout ‘begaat’.

3.1.2.1. Betreffende ‘de geloofwaardigheid van het relaas’, stelt verzoeker in een eerste onderdeel aangaande de ‘tegenstrijdigheden’, dat het belangrijkste argument van de verwerende partij in de bestreden beslissing is dat zijn verklaringen anders waren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker stelt expliciet te hebben aangegeven tijdens het interview op het CGVS dat dit te wijten was aan het feit dat men op de DVZ gezegd had het kort te houden, zodat hij allerminst kon uitweiden, dat men hieruit bijgevolg geen tegenstrijdigheid kan afleiden, waarna verzoeker citeert uit het arrest nr. 41 148 van 31 maart 2010 van de Raad dat onder ander stelt dat van een asielzoeker wordt verwacht bij het invullen van de vragenlijst dat hij nauwkeurig maar in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht. Verzoeker meent bovendien dat het geen tegenstrijdigheden betreffen. Verzoeker stelt uitgelegd te hebben dat hij, opgeleid door een Belgische NGO, auto’s heeft leren lakken en een bedrijf heeft kunnen overnemen, dat dit bedrijf als cliënt commandant Sayyaf had, dat hij zelfs, als garagist, al in het huis van Sayyaf had moeten gaan werken, dat de taliban hem dan gecontacteerd heeft met de vraag om een ‘trainee’ in dienst te nemen opdat deze zich, eventueel samen met verzoeker, in het huis van Sayyaf kon begeven of materiaal kan meegeven. Betreffende het feit dat hij op de DVZ al onmiddellijk zou geweten hebben dat het om taliban leden ging en dat ze een aanslag op Sayyaf wilden plegen, herhaalt verzoeker dat hij dit tijdens het eerste interview snel en kort heeft moeten vertellen, terwijl hij op het CGVS simpelweg langer de gelegenheid heeft gekregen om uit te leggen, dat ze dit niet direct hebben gezegd, maar dat zijn oom dit vreesde, namelijk dat deze mannen een aanslag wilden plegen op Sayyaf. Verzoeker meent dan ook dat al hetgeen hij op de DVZ heeft verteld, een verkorte versie is van wat hij op het CGVS in detail heeft kunnen vertellen.

Verder meent verzoeker dat hij op pagina 17 van het gehoorverslag evenmin tegenstrijdig is en geeft hij aan dat er, naast de verschillende ontmoetingen, tweemaal ‘waarschuwingen’ zijn geweest en dat dit volledig overeenstemt met zijn gedetailleerde verklaring op pagina 8 van het gehoorverslag over de vijf ontmoetingen maar waar er tijdens twee ontmoetingen ook duidelijke bedreigingen (waarschuwingen) zijn geweest. Het is volgens verzoeker duidelijk dat het relaas afgelegd op de DVZ niet volledig is, dat hij

overigens enkel stelde *“De leider van de Taliban in onze regio hield me een tweede keer tegen”*, waaruit niet kan afgeleid worden dat de tweede keer ook de laatste keer was.

Bovendien is er, volgens verzoeker, ook geen tegenstrijdigheid te vinden in het feit dat hij zegt na twee waarschuwingen te zijn thuisgebleven. Verzoeker meent dat als men ziet hoe lang zijn verklaringen zijn op het CGVS, wanneer hem gevraagd wordt om zijn relaas te vertellen, het duidelijk is dat het relaas op de DVZ een zeer enge samenvatting is van alles wat er gebeurd is, dat hij ook de kans niet kreeg op de DVZ om uit te leggen dat hij met zijn vader en oom overlegd heeft over wat hij moest doen, terwijl hij op het CGVS verklaart dat het overleg tussen hem, zijn vader en zijn oom in grote mate bepaald heeft hoe hij de feiten die gebeurd zijn, geïnterpreteerd heeft en heeft besloten dat hij moest vluchten.

Verzoeker meent dan ook dat het relaas geloofwaardig is en overeenkomt met objectieve informatie die er bestaat over de objectieve situatie in Afghanistan.

3.1.2.2. In een tweede onderdeel bij ‘de geloofwaardigheid van het relaas’, met betrekking tot de ‘voorspelling van het te verwachten gedrag van de taliban door het CGVS’, geeft verzoeker aan dat de verwerende partij de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel trekt op basis van een interpretatie hoe de taliban zich zou moeten gedragen, dat zij een psychologische analyse van de taliban maakt en daaruit afleidt hoe de groep zich zou gedragen hebben ten opzichte van hem, dat zo het feit dat de taliban hem heeft verteld wat ze van plan waren met Sayyaf (volgens de verwerende partij) zeer ongeloofwaardig is. Verzoeker stelt dat ook de taliban iemand enigszins moet overtuigen van hun plannen, vandaar de verschillende ontmoetingen. Hij vervolgt dat ze hun plan niet onmiddellijk uit de doeken hebben gedaan en dat het ook zo is dat zijn oom een aantal zaken geopperd heeft waardoor hij erg bang is geworden. Betreffende het feit dat het CGVS het onwaarschijnlijk vindt dat de taliban hun plannen aan verzoeker uit de doeken zouden doen, omdat hij ze had kunnen verraden aan Sayyaf, stelt verzoeker dat hij ook hiervoor logische verklaringen heeft afgelegd, namelijk dat zijn reactie inderdaad was Sayyaf op de hoogte te stellen maar dat zijn oom hem waarschuwde dat niet te doen omdat hij riskeert dat ook Sayyaf en zijn mannen zich tegen hem zouden keren aangezien, als ze hem niet voldoende zouden vertrouwen men vaak zijn woede richt op de boodschapper en ten slotte omdat hij ook riskeert dat de taliban dit ontdekken en wraak nemen, dat hij dus uiteindelijk niets verraadde, dat dit aantoonde dat de tactiek van de taliban werkt. Verzoeker vervolgt dat hij bovendien in vrij direct contact stond met commandant Sayyaf (of toch met diens voertuigen) waardoor het begrijpelijk is dat de taliban verzoeker contacteert, dat dit de manier bij uitstek was om dicht in de buurt te komen van Sayyaf, dat er al een aanslag is geweest op Sayyaf in november 2009, waarbij verschillende van zijn bodyguards zijn omgekomen. Verzoeker meent dat het psychologiseren van een organisatie als de taliban totaal subjectief is en geen enkele bruikbare of wetenschappelijke waarde heeft, dat het CGVS wel aangeeft dat zij het intentieproces van de taliban niet moet maken, maar het ondertussen toch doet, dat een andere persoon een totaal omgekeerde psychologie kan vinden in de taliban en tot het omgekeerde resultaat komen. Verder verwijst verzoeker naar uitspraken als ‘het is dan ook weinig aannemelijk dat de Taliban dergelijke risico’s zouden nemen door u, als buitenstaander die weigerachtig stond ten aanzien van hun voorstel, op de hoogte te brengen van hun plannen’, en stelt zich de vraag, indien het juist zou zijn dat de taliban alleen ‘betrouwbare mensen’ zou rekruteren, hoe het dan komt dat er zoveel kinderen worden gerekruteerd en of deze dan plots betrouwbaar zijn. Verzoeker stelt dat het eerder lijkt dat men ook – en vooral – nood heeft aan manipuleerbare mensen, zoals hij. Verzoeker meent dat het minste wat men kan verwachten van een asielinstantie is dat zij zich beperkt tot een objectief onderzoek en zich niet laat gaan in psychologiseren van groeperingen, dat rekrutering wel degelijk op de wijze gebeurd die hij beschrijft, wat bevestigd wordt door een rapport van het UNHCR, waarna hij citeert uit het rapport. Verzoeker meent dat de motivering niet objectief, onwetenschappelijk en dus niet relevant en onjuist is.

Betreffende de dreigbrief, stelt verzoeker dat het CGVS hierover een lange paragraaf schrijft, doch eigenlijk enkel wordt gesteld dat zijn familie hier niet direct over gesproken heeft en dat hij de inhoud niet (goed) kent. Verzoeker meent dat het niet verwonderlijk is dat de familieleden hierover niets gezegd hebben zolang hij op de vlucht was en dit pas deed toen hij al in België was aangekomen, dat ze bovendien maar twee keer contact hadden. Verzoeker geeft trouwens aan dat ze dan steeds zeer kort bellen en vooral vragen aan elkaar of alles goed gaat, dat het CGVS zich hier natuurlijk vragen kan bij stellen, maar dat hij blijkbaar over andere zaken met zijn familie spreekt dan dat het CGVS zou verwachten. Wat betreft de inhoud, stelt verzoeker dat hij zei dat zijn familie zei *‘waar je ook bent, kom terug om samen te werken’*, dat dit ook kan begrepen worden als dat zijn familie de brief op die manier interpreteert, dat het in ieder geval allerminst een doorslaggevend argument is om te oordelen dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

3.1.3. Aangaande 'hetgeen niet betwist wordt', poneert verzoeker dat het feit dat zijn relaas geloofwaardig is natuurlijk versterkt wordt door alle elementen die het CGVS niet in twijfel trekt en ook niet betwifelbaar zijn, dat het feit dat hij afkomstig is uit Paghman en dat hij auto's lakte en een eigen bedrijfje had, waar commandant Sayyaf (of zijn assistent/bodyguard) hem om medewerking vroegen, dat commandant Sayyaf inderdaad uit het district Paghman komt, dat er bovendien al een aanslag is geweest op deze commandant Sayyaf, waarbij deze laatste evenwel niet is omgekomen, dat het dus allerminst onwaarschijnlijk is dat de taliban nog steeds bezig is met manieren te zoeken om alsnog met deze persoon af te rekenen, dat gezien de Guidelines van het UNHCR het duidelijk is dat jonge mannen wel degelijk zeer frequent gerekruteerd worden om mee te doen aan de acties van de taliban. Verzoeker meent dan ook dat in dit kader zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is en hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

3.2. In een tweede middel (derde middel in het verzoekschrift) beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de algemene omstandigheden in de provincie Kabul zeer gevaarlijk zijn, dat het CGVS dit ook toegeeft, dat hij niet begrijpt waarop het CGVS zich juridisch baseert om enkel de incidenten gepleegd door AGE's in rekening te nemen en vraagt zich af hoe het zit met acties van het Afghaans leger, de politie en de buitenlandse troepen, waarbij eveneens burgerdoden vallen. Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit het nieuwe UNHCR rapport van augustus 2013 over de centraal gelegen provincies, waartoe zijn provincie behoort betreffende '*proliferation of local militias and armed groups*' en stelt dat commandant Sayyaf als gerenommeerde warlord natuurlijk onder (deze) categorie valt. Verzoeker vervolgt dat het UNHCR bij uitstek wijst op geweld komende van *pro-government elements*, een categorie waar het CGVS geen rekening mee schijnt te houden. Voorts wijst verzoeker op het nieuw rapport van het UNHCR waar op pagina 13 de '*relevant factors*' beschreven staan en stelt hij dat de bestreden beslissing ten onrechte enkel rekening houdt met 'het aantal incidenten toe te schrijven aan *anti government elements*'. Verzoeker meent dat het feit dat hij, die afkomstig is uit het district Paghman en spreekt over *forced recruitment* door de taliban, aantoont dat de situatie in zijn district valt onder de definitie van het UNHCR van een regio die zich in een gewapend conflict bevindt, waardoor minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Verzoeker vervolgt dat de provincie Kabul bovendien tot de meest gewelddadige behoort volgens het UNHCR rapport, waarna hij citeert uit het rapport en stelt dat het UNHCR dus wel expliciet adviseert om bescherming te geven aan personen afkomstig uit deze provincie. Verzoeker stelt vast dat het niet duidelijk is waarom het CGVS zich distantieert van dit advies, aangezien als enig argument gegeven wordt dat enkel rekening wordt gehouden met incidenten veroorzaakt door AGE's, dat het UNHCR expliciet stelt dat er meerdere elementen in rekening moet gehouden worden om een analyse te maken van de impact van het conflict op de burgers, dat de motivering van het CGVS niet afdoende is.

3.3. *In fine* van zijn inleidend verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde hem het statuut van vluchteling toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

3.4. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een artikel van de BBC over de aanslag op Sayyaf in 2009.

3.5. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 14 februari 2014 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie: Afghanistan – Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 bevat. Desbetreffend vraagt de raadsman van verzoeker zich ter terechtzitting af of dit stuk conform de wetgeving werd overgemaakt, en waarom dit stuk belangrijk is. Vervolgens verwijst de raadsman van verzoeker op de humanitaire situatie van IDP's en van personen die terugkeren naar Afghanistan, returnees.

3.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de

grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt. Zo stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de versie van het asielrelaas dat u opgeeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op fundamentele verschil met de versie die u geeft tijdens het gehoor op het CGVS. De twee versies verschillen in dergelijk, grote mate dat het de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan op ernstige wijze ondermijnt. Zo verklaart u tijdens het gehoor bij de DVZ dat u één keer door de taliban werd tegengehouden, u hierdoor schrik kreeg, u enkele dagen thuisbleef, daarna een tweede keer werd tegengehouden waarop u Afghanistan ontvluchtte (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). In uw versie tijdens het gehoor op het CGVS klinkt het echter dat u tot vijf keer toe benaderd werd door de taliban en dat u pas stopte met werken na de vijfde toenadering van de taliban (CGVS p. 8, 9 en 12). In de eerste versie wordt u dus twee keer benaderd door de taliban en krijgt u na de eerste keer zo'n schrik dat u enkele dagen thuisblijft (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) terwijl u in de tweede versie tot vijf keer toe benaderd wordt door de taliban en u pas helemaal op het einde, dus vlak voor uw vlucht, thuisblijft van uw werk uit schrik. Bovendien weet u tijdens de eerste versie bij de DVZ al na één ontmoeting dat u te maken heeft met de taliban en weet u ook meteen dat ze willen dat u met hen samenwerkt om een aanslag op commandant Sayyaf te plegen (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) terwijl bij uw versie op het CGVS u pas na drie ontmoetingen weet met wie u te maken heeft en wat*

ze precies van u willen (CGVS p. 13). Het is ook opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaart dat u na de eerste benadering van de taliban zo'n schrik pakt dat u enkele dagen thuisblijft van het werk terwijl u bij uw versie op het CGVS pas na vijf ontmoetingen, waarvan u er reeds drie op de hoogte was met wie u te maken had en wat ze van u wilden, thuisblijft (CGVS p. 9). Door bovenstaande argumenten kunnen we tot de conclusie komen dat deze twee versies zodanig verschillend zijn op vlak van kwantiteit van toenaderingspogingen en op vlak van de intensiteit van uw vrees dat het weinig aannemelijk overkomt dat u dit echt zou hebben meegemaakt. Uw excuus dat ze u bij de DVZ zeiden kort uit te leggen wat uw problemen in Afghanistan waren (CGVS p. 17), verklaart natuurlijk niet waarom uw versie bij de DVZ inhoudelijk verschilt van uw versie op het CGVS. (...)

Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom de taliban u inzicht verschaffen in hun plan om een aanslag te plegen op commandant Sayyaf zonder dat u reeds bereidheid had getoond om met hen samen te werken. U had de taliban reeds twee keer geweigerd waarop ze u een derde keer benaderden en ze meteen hun hele plan uit de doeken deden waarbij u hun materiaal en hun mannetje, die u zou moeten tewerkstellen als trainee, moest binnenloodsen bij commandant Sayyaf (CGVS p. 8). Alsof het u op de hoogte brengen van het finale doel van de 'trainee', namelijk een aanslag op Sayyaf, u plotseling wel zou kunnen overtuigen om met hen samen te werken. Daarenboven worden dergelijke aanslagen doorgaans gepland en georganiseerd in beperkte kring om zo te vermijden dat de autoriteiten lucht krijgen van de op stapel staande aanslag. Het is dan ook ondenkbaar dat ze een buitenstaander zoals u op de hoogte zouden brengen van de aanslag, te meer u op geen enkel moment te kennen had gegeven dat u bereid zou zijn aan dergelijke dingen mee te werken. Nadat ze u op de hoogte hadden gebracht van hun plan, had u immers alle tijd en ruimte om zowel de autoriteiten als Sayyaf zelf op de hoogte te brengen van de taliban hun plannen. U kende één van hen hun gezicht (CGVS p. 11), wist waar ze vandaan kwamen (CGVS p. 8) en kon een naam plakken op de leider van de organisatie die u benaderde (CGVS p. 3, 8 en 14). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban dergelijke risico's zouden nemen door u, als buitenstaander die weigerachtig stond ten aanzien van hun voorstel, op de hoogte te brengen van hun plannen.

(...)

Verder kent u een verkeerde inhoud toe aan de dreigbrief die nochtans voor u bedoeld was (CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt wat er in de brief staat, antwoordt u dat u het niet weet omdat u niet kan lezen (CGVS p. 3). U heeft ook geen hulp gevraagd aan landgenoten hier in België omdat u de brief aan niemand kon tonen (CGVS p. 3). Gepolst naar het feit of uw familie, die toch al meer dan vier maanden in het bezit van de brief was, niet heeft gezegd wat er in de brief stond, antwoordt u dat ze u zeiden dat de taliban u vroegen om terug naar huis te keren en alsnog samen te werken met hen (CGVS p. 3). De vertaling van de brief leert ons echter dat de taliban helemaal niet naar uw terugkeer zitten te hengelen maar u enkel waarschuwen dat u als hun vijand wordt beschouwd en de gevolgen naargelang zal moeten dragen (CGVS p. 3). Het feit dat u de inhoud van een dreigbrief aan u gericht niet kent, ondanks alle mogelijkheden tot uwer beschikking om de inhoud van de brief te kennen, getuigt allesbehalve van een betrokkenheid die men kan verwachten van iemand die asiel aanvraagt. Nochtans mag men van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak verwachten, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het feit dat u nog nooit gehoord heeft van Qari Said Nasser, één van de twee mannen die uw dreigbrief ondertekende, ondersteunt deze vaststelling."

3.8.1. In zoverre verzoeker betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en zijn verklaringen op het CGVS aangeeft dat hij expliciet heeft aangegeven op het interview op het CGVS dat dit te wijten was aan het feit dat men op de DVZ gezegd had het kort te houden, zodat hij allerminst kon uitweiden, alsook betreffende het feit dat hij op de DVZ al onmiddellijk zou geweten hebben dat het om taliban ging en dat ze een aanslag op Sayyaf wilden plegen en herhaalt dat hij dit tijdens het eerste interview snel en kort heeft moeten vertellen, terwijl hij op het CGVS simpelweg langer de gelegenheid heeft gekregen om uit te leggen, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen desbetreffend op het gehoor op het CGVS. Verzoeker is het niet eens met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch hij voert geen valabele argumenten aan die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Betreffende de verwijzing naar arrest nr. 41 148 van 31 maart 2010 van de Raad wijst de Raad er op dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

De Raad wijst er verder op dat het feit dat tijdens het interview voor de DVZ gevraagd wordt naar een kort overzicht van de belangrijkste feiten, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die

beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de DVZ kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de DVZ de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

Waar verzoeker ter verschoning aanhaalt dat de taliban niet direct gezegd heeft dat ze een aanslag wilden plegen, maar dat zijn oom (waarmee verzoeker en zijn vader zijn gaan praten om te beoordelen wat hij moest doen) dit vreesde, blijkt dit geenszins uit zijn verklaringen, noch op de DVZ, noch op het CGVS. Tijdens het interview op de DVZ stelde verzoeker immers *'Toen ik op een dag naar huis kwam (...) hield de Taliban me tegen, ze zeiden dat iets voor hen moest doen. Ik moest iets in zijn huis plaatsen.'* Verder verklaart verzoeker dat de taliban hem voor een tweede keer tegen hield, waaruit kan afgeleid worden dat voornoemd incident een eerste maal betrof (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit voornoemde verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker aangaf dat de taliban reeds bij de eerste ontmoeting aangaf dat hij of een student die zou meegaan iets in het huis van Sayyaf moest plaatsen en geenszins dat de taliban dit niet direct zei, noch dat zijn oom (of hij doordat zijn oom dit aangaf) dit dacht. Ook tijdens het gehoor op het CGVS, blijkt nergens dat verzoekers oom reeds op de hoogte was van de ontmoetingen tussen verzoeker en de taliban, vooraleer de taliban de reden, namelijk het plegen van een aanslag op Sayyaf, aan verzoeker kenbaar had gemaakt.

Gelet op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de DVZ en de verklaringen op de CGVS, namelijk tussen de eerste versie – twee ontmoetingen, waarbij verzoeker al bij de eerste ontmoeting wist dat het taliban leden betrof en al de reden van hun eis tot samenwerking ten aanzien van hem kende (het plegen van een aanslag op Sayyaf) en waarna hij bang was en enkele dagen niet in de zaak was en waarbij hij doodsbedreigingen kreeg ter gelegenheid van de tweede ontmoeting, waarna hij geen andere keuze had dan te vluchten (vragenlijst CGVS, vraag 5) – en de tweede versie – vijf ontmoetingen, waar bij de eerste twee ontmoetingen enkel gesteld werd door een persoon dat hij een trainee zou brengen die hij bij hem moest laten werken, bij de derde ontmoeting verzoeker te weten kwam dat het taliban betrof en dat zij, met zijn medewerking, een aanslag wilden plegen in het huis van Sayyaf, bij een vierde ontmoeting verzoeker werd gevraagd wat hij dacht over het brengen van de trainee, hij weigerde en de taliban aangaf dat ze hun persoon zo vlug mogelijk zouden brengen en dat hij zo vlug mogelijk deze persoon in het huis moest brengen en hem bedreigden (gehoorverslag CGVS, p. 14), waarna de taliban wegging en verzoeker discussieerde met vader en oom, waarbij deze aangaven dat het de taliban betrof die verzoeker wou gebruiken om Sayyaf te vermoorden en dat ze daarom een waarschuwing gaven en bij de vijfde ontmoeting de taliban opnieuw vraagt wanneer ze de trainee moeten brengen, waarop verzoeker weigert en de taliban aangeeft dat hij moet klaar zijn, dat ze die persoon brengen en als hij niet accepteert ze zullen komen als vijand (gehoorverslag CGVS, p. 8-9), waarbij verzoeker ter gelegenheid van het gehoor op het CGVS nog eens aanhaalt dat ze niets vermeldden over de taliban of hun opdracht voor hem tijdens de eerste twee ontmoetingen (gehoorverslag CGVS, p. 13) - kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij op de DVZ een verkorte versie heeft verteld van wat hij op het CGVS in detail heeft kunnen vertellen, dat zijn relaas op de DVZ een zeer enge samenvatting is van alles wat er gebeurd is. Waar verzoeker lijkt te willen aangeven dat er geen tegenstrijdigheden zijn, doch enkel dat zijn relaas afgelegd op de DVZ niet volledig is, kan hij niet gevolgd worden, nu zijn verklaringen op de DVZ naast het feit dat ze onvolledig zijn met betrekking tot de kern van zijn asielaanvraag, met name de ontmoetingen met de taliban waarbij ze een samenwerking eisten van verzoeker om een aanslag te plegen op het huis van Sayyaf waardoor hij is gevlucht, niet in overeenstemming te brengen zijn met zijn verklaringen op het CGVS, zoals ook blijkt uit wat volgt.

In zoverre verzoeker lijkt te menen dat er geen tegenstrijdigheden zijn daar hij in het gehoor op de DVZ, zoals aangegeven na de confrontatie met de tegenstrijdigheden tijdens het gehoor op het CGVS, enkel sprak over de waarschuwingen en op het CGVS over alle ontmoetingen, kan hij ook niet gevolgd worden. De hypothese dat verzoeker enkel sprak, tijdens het interview op de DVZ, over de ontmoetingen waarbij hij bedreigd werd, wat dan in vergelijking met het gehoor op het CGVS, de vierde en de vijfde ontmoeting zou betreffen, is onaanvaardbaar daar duidelijk blijkt uit zijn verklaringen bij de DVZ dat de ontmoetingen/waarschuwingen die hij daar verhaalt de eerste twee ontmoetingen zijn, daar hij over het op de DVZ vermelde tweede incident duidelijk aangaf dat de taliban hem voor de 'tweede keer' tegenhield. Zelfs indien er van uitgegaan kan worden dat verzoeker enkel de twee laatste

ontmoetingen verhaalde op de DVZ, *quod non*, dan nog is het niet aannemelijk dat verzoeker de derde ontmoeting, waarbij hij te weten kwam dat het taliban betrof en dat zij zijn samenwerking eisten om zo een aanslag te kunnen plegen op het huis van Sayyaf, niet vernoemde op de DVZ en dan nog zijn verzoekers verklaringen op de DVZ niet in overeenstemming te brengen met die op het CGVS, daar verzoeker op de DVZ verklaarde reeds na de eerste waarschuwing te zijn thuis gebleven van zijn werk terwijl hij op het CGVS verklaarde pas na de laatste ontmoeting/waarschuwing te zijn thuisgebleven van zijn werk (gehoorverslag p. 8-9 en p. 12).

Waar verzoeker nog stelt dat hij op de DVZ niet de kans kreeg om uit te leggen dat hij met zijn vader en oom overlegd had wat hij moest doen, kan hij niet gevolgd worden, nu uit het interview op de DVZ duidelijk blijkt dat verzoeker op de vraag of hij nog iets aan zijn verklaring toe te voegen had, ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS, vraag nr. 8). Daarenboven stelt de Raad vast dat het overleg tussen hem, zijn vader en zijn oom en als gevolg zijn interpretatie van de gebeurtenissen, geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, zoals reeds aangegeven. Immers vond het overleg pas plaats ten vroegste na de vierde ontmoeting.

Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen tijdens het interview op de DVZ en op het gehoor op het CGVS ondermijnt in ernstige mate verzoekers geloofwaardigheid.

3.8.2. Betreffende verzoekers kritiek dat de verwerende partij de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel trekt op basis van een interpretatie hoe de taliban zich zou moeten gedragen, dat zij een psychologische analyse van de taliban maakt en daaruit afleidt hoe de groep zich zou gedragen hebben ten opzichte van hem en dat zo het feit dat de taliban hem heeft verteld wat ze van plan waren met Sayyaf zeer ongeloofwaardig is volgens de verwerende partij alsook betreffende verzoekers argumentatie dat ook de taliban iemand enigszins moet overtuigen van hun plannen, vandaar de verschillende ontmoetingen, dat ze hun plan niet onmiddellijk uit de doeken hebben gedaan en dat het ook zo is dat zijn oom een aantal zaken geopperd heeft waardoor hij erg bang is geworden, herhaalt de Raad vooreerst dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker meent dat het niet ongeloofwaardig is dat de taliban hem verteld heeft wat ze van plan waren met Sayyaf daar ook de taliban iemand enigszins moet overtuigen van hun plannen en dat ze daarom verschillende ontmoetingen hadden en ze hun plan niet meteen uit de doeken hebben gedaan, slaagt hij er niet in de pertinente motieven te weerleggen. Immers wees de commissaris-generaal er terecht op dat het vreemd is dat de taliban, toen ze verzoeker voor een derde keer benaderden hun plan uit de doeken zouden doen, nu zij geen zekerheid hadden over de bereidheid van verzoeker met hen samen te werken en nu dergelijke aanslagen doorgaans gepland en georganiseerd worden in beperkte kring om zo te vermijden dat de autoriteiten er lucht van krijgen. Het is dan ook ondenkbaar dat ze een buitenstaander zoals verzoeker op de hoogte zouden brengen van de aanslag, te meer omdat hij nog op geen enkel moment te kennen had gegeven bereid te zijn tot samenwerking, zodat zij het risico liepen dat verzoeker de autoriteiten of Sayyaf op de hoogte zou brengen van hun plannen. Verzoeker was immers op de hoogte van verschillende feiten: hij kende één van hen hun gezichten, wist waar ze vandaan kwamen en kon de leider bij naam noemen. Daarenboven wijst de Raad er op dat op het ogenblik dat de taliban zichzelf en hun plannen kenbaar maakten aan verzoeker, zij, volgens verzoekers verklaringen, nog geen enkele bedreiging hadden geuit ten aanzien van verzoeker. Immers maakt verzoeker maar voor de eerste keer gewag van een bedreiging naar aanleiding van de vierde ontmoeting, terwijl de plannen reeds uit de doeken werden gedaan op de derde ontmoeting.

Aangaande het feit dat hij de taliban had kunnen verraden, geeft verzoeker nog aan dat zijn reactie inderdaad was Sayyaf op de hoogte te stellen maar dat zijn oom hem waarschuwde dat niet te doen omdat hij riskeert dat ook Sayyaf en zijn mannen zich tegen hem zouden keren aangezien, als ze hem niet voldoende zouden vertrouwen men vaak zijn woede richt op de boodschapper en ten slotte omdat hij ook riskeert dat de taliban dit ontdekken en wraak nemen, dat hij dus uiteindelijk niets verraadde, dat dit aantoonde dat de tactiek van de taliban werkt. De Raad wijst er op dat het feit dat de 'tactiek' van de taliban in geval verzoeker, volgens zijn beweringen, werkt, de pertinente motieven dat een dergelijke gang van zaken (waarbij het plan uit de doeken werd gedaan aan verzoeker voor de taliban weet had van zijn bereidheid tot medewerking) een groot risico inhield, waarbij het niet aannemelijk is dat de taliban dergelijke risico's zou nemen, niet weerlegt. Immers kon de taliban niet met zekerheid weten op voorhand of verzoeker al dan niet de door hem gekende informatie zou doorgeven aan de autoriteiten of aan Sayyaf. Het feit dat een risico (het op de hoogte brengen van de autoriteiten of Sayyaf) zich niet manifesteert, verandert immers niets aan het feit dat een risico bestaat.

Verder betwist de Raad niet dat het begrijpelijk is dat de taliban een garagist die contact heeft met Sayyaf contacteert daar dit een manier is om in de buurt te komen en dat er al een aanslag op Sayyaf geweest is in november 2009, doch de Raad wijst er op dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen en hij hier in gebreke blijft. Immers worden de door verzoeker weergegeven vluchtmotieven in zijn hoofde ongeloofwaardig bevonden, gelet op zijn tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Zodoende kan verzoeker ook in een onderdeel 'hetgeen niet betwist wordt' niet dienstig verwijzen naar alle elementen die het CGVS niet in twijfel trekt en ook niet betwifelbaar zijn, het feit dat hij afkomstig is uit Paghman en dat hij auto's lakte en een eigen bedrijfje had, waar commandant Sayyaf (of zijn assistent/bodyguard) hem om medewerking vroegen, dat commandant Sayyaf inderdaad uit het district Paghman komt, dat er bovendien al een aanslag is geweest op deze commandant Sayyaf, waarbij deze laatste evenwel niet is omgekomen, dat het dus allerminst onwaarschijnlijk is dat de taliban nog steeds bezig is met manieren te zoeken om alsnog met deze persoon af te rekenen.

Betreffende verzoekers kritiek dat het psychologiseren van een organisatie als de taliban totaal subjectief is en geen enkele bruikbare of wetenschappelijke waarde heeft, dat het CGVS wel aangeeft dat zij het intentieproces van de taliban niet moet maken, maar het ondertussen toch doet, dat een andere persoon een totaal omgekeerde psychologie kan vinden in de taliban en tot het omgekeerde resultaat komen, onder verwijzing naar de uitspraak *'het is dan ook weinig aannemelijk dat de Taliban dergelijke risico's zouden nemen door u, als buitenstaander die weigerachtig stond ten aanzien van hun voorstel, op de hoogte te brengen van hun plannen'*, dat het minste wat men kan verwachten van een asielinstantie is dat zij zich beperkt tot een objectief onderzoek en zich niet laat gaan in psychologiseringen van groeperingen, dat rekrutering wel degelijk op de wijze gebeurt die hij beschrijft, wat bevestigd wordt door een rapport van het UNHCR en dat de motivering niet objectief, onwetenschappelijk en dus niet relevant en onjuist is, wijst de Raad er opnieuw op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvrager niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker slaagt er immers niet in te weerleggen dat het ongeloofwaardig is dat de taliban hem hun plannen uit de doeken zou doen, alvorens ze zeker zijn van zijn medewerking, gelet op het risico dat verzoeker dan in de mogelijkheid was om zowel de autoriteiten als Sayyaf op de hoogte te brengen van hun plannen. Er wordt immers niet gesteld dat de taliban alleen 'betrouwbare mensen' rekruteert, doch wel dat, gezien de taliban niet op de hoogte was zijn bereidheid tot medewerking, het, gelet op het risico, niet geloofwaardig is dat de taliban hun plannen uit de doeken zouden doen aan verzoeker.

3.8.3. Waar verzoeker aangaande de inhoud van de dreigbrief poneert dat hij stelde dat zijn familie zei *'waar je ook bent, kom terug om samen te werken'*, ook kan begrepen worden als dat zijn familie de brief op die manier interpreteert, stelt de Raad vast dat niet kan ingezien worden op welke manier de inhoud van de dreigbrief *'... die werd verzocht om samen te werken met mudjahedeem the way of islam maar u negeerde onze uitnodiging en je werkte niet samen met islamie mudjahedeem je verborg jezelf van de mudjahedeem. Je werkte je in favour van mensen die tegen mudjahedeem zijn we zullen met je dealen op dezelfde manier als we dealen met anderen die tegen mudjahedeem zijn. Daarover hebben we reeds beslist over hoe we u zullen aanpakken.'* (gehoorverslag CGVS, p. 3) kan geïnterpreteerd worden als *'waar je ook bent, kom terug om samen te werken'*. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de overige motieven dienaangaande *"Als u gevraagd wordt wat er in de brief staat, antwoordt u dat u het niet weet omdat u niet kan lezen (CGVS p. 3). U heeft ook geen hulp gevraagd aan landgenoten hier in België omdat u de brief aan niemand kon tonen (CGVS p. 3). (...) Het feit dat u de inhoud van een dreigbrief aan u gericht niet kent, ondanks alle mogelijkheden tot uw beschikking om de inhoud van de brief te kennen, getuigt allesbehalve van een betrokkenheid die men kan verwachten van iemand die asiel aanvraagt. Nochtans mag men van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak verwachten, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielaanvraag. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het feit dat u nog nooit gehoord heeft van Qari Said Nasser, één van de twee mannen die uw dreigbrief ondertekende, ondersteunt deze vaststelling."* niet weerlegt zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad gehandhaafd worden.

3.8.4. In zoverre verzoeker nog meent dat zijn aanvraag wel degelijk geloofwaardig is en hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend daar het duidelijk is, gelet op de Guidelines van het UNHCR, dat jonge mannen wel degelijk zeer frequent gerekruteerd worden om mee te doen aan de acties van de taliban, wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land of regio van herkomst en rapporten die de situatie bespreken om aan te tonen dat verzoeker in

zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals vastgesteld in onderhavig arrest.

3.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.10. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert betreffende de documenten terecht: *“De taskara en het rijbewijs tonen uw identiteit aan dewelke niet betwist wordt. De opleidingscertificaten tonen aan dat u een door Europa gesteunde beroepsopleiding volgde in Afghanistan, niets meer niets minder.”* Deze motieven die door verzoeker niet worden betwist, worden door de Raad overgenomen. Betreffende de door verzoeker neergelegde dreigbrief kan gewezen worden op wat dienaangaande werd gesteld in de onder punt 3.8. weergegeven motieven en in punt 3.8.3.

Betreffende het artikel dat verzoeker voegt bij zijn inleidend verzoekschrift waaruit blijkt dat ex-warlord Sayyaf ontsnapte aan een dodelijke aanslag, wijst de Raad er opnieuw op dat voorgaand feit niet betwist wordt doch dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen en hij hier in gebreke blijft. Immers worden de door verzoeker weergegeven vluchtmotieven in zijn hoofde ongelooftwaardig bevonden, gelet op zijn tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

3.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.12.1. De Raad benadrukt voorts dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar het UNHCR rapport van 6 augustus 2013 en de ‘relevante factoren’, waaronder onder andere ‘*forced recruitment*’ is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.12.2. Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2013 waarbij hij stelt dat verschillende risico-categorieën, ingevolge voornoemde richtlijnen, internationale bescherming nodig hebben, hij verwijst naar ‘men en boys of fighting age’ en meent dat hij behoort tot deze specifieke sociale groep gezien zijn persoonlijke omstandigheden, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel

sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

3.12.3. De Raad herhaalt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande humanitaire situatie in zijn land van herkomst voor IDP's en returnees, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

3.13. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.14. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) en aan de aanvullende nota van 14 februari 2014 (COI Focus "*Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 20 november 2013) blijkt dat er voor burgers uit het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Paghman in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de meeste recente informatie, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013, blijkt het volgende. "(...) ligt het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul betrekkelijk hoog. Het totaal aantal veiligheidsincidenten voor 2012 bedroeg volgens ANSO 819. Echter maar 83 ervan, of iets meer dan 10%, konden worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag" ("very low"). De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Uit een analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten, t.e.m. 2012, blijkt dat het hoofdzakelijk arrestaties en wapenvondsten betreft, feiten die weinig impact hebben op de veiligheidsbeleving van de burgers.

Uit de eerste kwartaalcijfers van 2013 blijkt dat het aantal aan de AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul sterk is toegenomen t.o.v. het eerste kwartaal in 2012, met name 12 t.o.v. 2. Echter de winter van 2012 was een uitzonderlijk koude winter, die vooral in het eerste kwartaal de operationeel capaciteit van de AGE's overal in het land ernstig heeft gehinderd. Het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2013 lag evenwel nog significant onder het aantal aanslagen uit het eerste kwartaal van 2011 (m.n. 22). (...)

De noordelijke districten, gelegen in de Shomalivlakte, zijn relatief rustig. In de eerste helft van 2013 komt er nauwelijks berichtgeving uit deze districten. (...) Er waren plannen om een ALP-programma op poten te zetten in vier districten van de provincie Kabul: Paghman, Surobi, Musayi en Chahar Asyab. De ceremonies ter oprichting van een ALP component werden alvast gehouden in augustus in Musayi en in september in Paghman. (...)

De opstandelingen voeren in deze provincie ook doelgericht moorden uit. Het gaat hoofdzakelijk om schietincidenten, die minder willekeurig zijn dan de doelgerichte moorden uitgevoerd met explosieven, maar het neemt niet weg dat soms ook 'onschuldigen' het leven laten bij dergelijke moorden. (...)

In augustus werd een hooggeplaatste overheidsfunctionaris gedood, samen met drie van zijn zonen, in Paghman. Nog in Paghman werd in juli de luxe terreinwagen van een privé bedrijf geraakt door een bembom. Bij deze explosie raakte niemand gewond of gedood." (p. 8-10).

Er is in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie zeer weinig nieuws terug te vinden over veiligheidsincidenten in Paghman in 2013. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open-combat" waarbij burgers geveiseerd worden.

De Raad stelt vast dat er voor burgers uit het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Paghman in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.15. Verzoekers argumentatie dat de algemene omstandigheden in de provincie Kabul zeer gevaarlijk zijn, dat het CGVS dit ook toegeeft, dat het UNHCR rapport van augustus 2013 betreffende de centraal gelegen provincies, wijst op de toename van lokale milities en gewapende groeperingen en dat Sayyaf, als gerenommeerde warlord hier ook onder valt en dat de provincie Kabul tot de meest gewelddadige behoort volgens het UNHCR rapport, betreffen de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of in de provincie Kabul en zijn niet dienstig daar deze niet van die aard zijn om voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul te ondergraven. Immers wordt hierdoor geenszins aangetoond dat er in het district Paghman in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Het enkele feit dat een gerenommeerde warlord in het district van verzoeker aanwezig zou zijn, toont ook geenszins aan dat er in het district Paghman in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In zoverre verzoeker aangeeft dat ten onrechte enkel rekening wordt gehouden met het aantal incidenten toegeschreven aan *anti-government elements*, verwijst naar de 'relevant factors' zoals weergegeven in het UNHCR rapport en zich afvraagt hoe het zit met de acties van het Afgaans leger, politie en buitenlandse troepen, waarbij eveneens burgerdoden vallen, wijst de Raad er opnieuw op dat uit de meeste recente informatie, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten betrekkelijk hoog ligt, doch dat enkel iets meer dan 10% konden worden toegeschreven aan AGE's en dat de overgrote meerderheid van de incidenten operaties waren toegeschreven aan de ANSF en IMF en dat blijkt dat het hoofdzakelijk arrestaties en wapenvondsten betrof, feiten die weinig impact hebben op de veiligheidsbeleving van de burgers. De incidenten die worden toegeschreven aan de ANSF en IMP kunnen, gelet op de vaststelling dat het hoofdzakelijk feiten betreffen die weinig impact hebben op de veiligheidsbeleving van de burgers, er dan ook niet toe leiden dat dient besloten te worden dat er in het district Paghman in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Waar verzoeker nog meent dat het UNHCR expliciet adviseert om bescherming te geven aan personen afkomstig uit de provincie Kabul en, citeert uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, stelt de Raad vast dat in het door verzoeker weergegeven citaat geenszins kan gelezen worden dat het UNHCR

adviseert om bescherming te geven aan (alle) personen afkomstig uit de provincie Kabul. Er wordt in het citaat enkel op gewezen dat de provincie Kabul behoort tot de 12 provincies met het hoogst aantal incidenten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn.

3.16. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER